



*Myriam de Beer en Truus Bruinenberg*

### **Onze weg naar Marist-zijn**

Truus Bruinenberg (1948) en Myriam de Beer (1955) zijn sinds 2008 lekenmaristen. Tijdens een bedevaart naar Međugorje in Bosnië-Herzegovina werden ze geraakt door Maria. Toen ze na hun tweede bedevaart terugkwamen, voelde lekenmarist worden als een logische stap.

Truus Bruinenberg en Myriam de Beer zijn al een uur aan het woord als Truus in haar herinnering teruggaat naar de dag dat Maria haar aanraakte. Dat gebeurde in Međugorje, in het zuiden van Bosnië-Herzegovina, een bedevaartplaats waar Maria dagelijks aan zes zieners verschijnt.

Ze waren in Međugorje met de moeder van Myriam, want Myriam had haar moeder ooit beloofd mee te gaan naar Lourdes. 'Maar we hoorden steeds meer over Međugorje en dat trok ons meer dan Lourdes, dus gingen we naar Bosnië-Herzegovina.' Myriam en Truus verwachtten voor henzelf niet veel van de reis, maar toen kwam het moment dat Truus bij de verschijningsplek het gevoel kreeg alsof een warme deken om haar heen werd geslagen.

'Voor mijn gevoel kwam dat van Maria, maar dat gevoel was ook zo weer voorbij. Voor ik het wist zat ik weer "in mijn verstand" en probeerde ik te beredeneren wat er gebeurd was', zegt ze. 'En dat vind ik jammer, hoewel de bijzondere ervaring me altijd bij zal blijven.' Jaren later, zittend in haar huiskamer, vertellend over haar leven als lekenmarist, voelt Truus voor even opnieuw de geborgenheid en bescherming van dat moment.

Ook voor Myriam was die eerste kennismaking met Međugorje er een van grote indrukken. 'Van tevoren zei ik tegen Truus en mijn moeder: "Je moet niet denken dat ik daar de hele dag de rozenkrans bid en voortdurend in de kerk zit om overal aan mee te doen", maar dat ging héél anders. Ik heb juist veel rozenkransen gebeden en zat veel in de kerk. En dat was precies wat ik wilde. In Nederland gaan we eens per week naar de kerk, daar twee keer per dag. En het maakte me niets uit dat die laatste viering wel drie uur duurde, waarvan het eerste uur bestond uit het bidden van de rozenkrans.'

Volgens Myriam is dat precies wat Međugorje met je doet: alles wordt op z'n kop gezet. 'Toen ik daar eenmaal was, vond ik het geweldig. Je moet je voorstellen dat ik versleten knieën heb en dat ik normaal gesproken niet lang kan staan. Daar heb ik uren gestaan en heb ik de rotsige verschijningsberg en de kruisberg beklommen. Daarvoor heb ik speciale kracht van Maria ontvangen, zij heeft mij geholpen.'

### **Gebedskring**

Myriam werd door Maria gegrepen. Tijdens hun tweede bezoek aan Međugorje besloot Myriam in Enschede een gebedskring op te zetten om samen de rozenkrans te bidden. 'Ik ben daar in januari 2009 mee begonnen, in de kapel van het bejaardenhuis aan de overkant van de straat. Truus en ik deden daar al vrijwilligerswerk. Sindsdien komen we eens per maand met een groepje samen om de rozenkrans te bidden. In mei en oktober, de Mariamaanden, bidden we bovendien elke zondag de rozenkrans.'

De dames noemen het ergens logisch dat het plan opkwam om verder te gaan met het bidden van de rozenkrans. 'In haar verschijningen in Međugorje roept Maria op tot gebed voor de redding van de wereld. Wij moeten meer bidden. 'Vroeger vond ik het riedeltjes', zegt Truus. 'Maar ik heb geleerd dat idee uit mijn hoofd te zetten. De bedoeling is dat je de woorden zo bewust mogelijk bidt.'

'Op die gebedsavonden bidden we voor bepaalde thema's, bijvoorbeeld voor wereldvrede', zegt Myriam. 'Dat thema speelt mee op de achtergrond. Bidden kost veel concentratie, want je gedachten zijn zo afgeleid. Je moet proberen de woorden zo bewust mogelijk te bidden.' Volgens Truus is bidden meer dan hopen dat er naar de woorden geluisterd wordt. 'Ik denk dat als je vraagt of God de wereld wil redden, je zelf ook bewuster gaat leven. Je bidt ook om zelf anders te worden.'

### **Geen toeval**

Wanneer een van de beide dames aan het woord is, leunt de ander in haar stoel naar achteren om met aandacht te kunnen luisteren. Dan valt op dat ze wel op elkaar lijken. Helemaal als ze tegelijk praten; aan hun stemmen is nauwelijks te horen wie precies wat zegt. Zo gek is dat ook niet, want beiden komen ze uit Enschede. Ze zijn zelfs in dezelfde wijk geboren en hoewel Myriam even een uitstapje naar een andere stad heeft gemaakt, hebben ze later tot tweemaal toe in dezelfde buurt gewoond. Achteraf blijkt dat ze hun hele leven al om elkaar heen hebben gedraaid. 'En al die tijd hebben we elkaar nooit ontmoet, maar toeval bestaat niet, het moest een bedoeling hebben', zegt Myriam, doelend op hun relatie. 'De tijd was nog niet rijp', vult Truus aan.

Uiteindelijk krijgen ze in 1997 een relatie. Een jaar later registreren ze zich als partners en 'trouwen' ze voor de kerk, waar ze de zegen ontvangen van een priester en een dominee.

'In die tijd was Truus nog niet katholiek', zegt Myriam. 'We hebben officieel geen kerkelijk huwelijk, maar we hebben elkaar voor God trouw beloofd. Dat is voor ons belangrijker dan voor de wet, want in de kerk beloof je trouw te zijn tegenover God. Toen in 2001 de wettelijke mogelijkheid kwam om een geregistreerd partnerschap om te zetten in een huwelijk, hebben we dat gedaan.'

### **Mariaverschijning**

Dat Truus tegenwoordig van harte de rozenkrans bidt en op zondag naar de kerk gaat, is niet zo vanzelfsprekend. Ze groeide niet christelijk op, hoewel ze ergens wel aanvoelde dat er meer was tussen hemel en aarde. Naarmate ze ouder werd, begon Truus met een zoektocht naar zin en spiritualiteit. Eerst op het terrein van de new-age, maar later kwam het christelijke geloof steeds meer in beeld. Na een moeilijke periode in haar leven, rond haar veertigste levensjaar had Truus een bijzondere ervaring: 'Ik zag Maria in een droom. Ze vroeg of ik wilde verkondigen dat zij aan mij verschenen was. Maar ik kon dat niet. Zoiets was niets voor mij. Die discussie ben ik met haar aangegaan en daarna heb ik het weggedrukt. Maar ergens is de aantrekkingskracht van Maria bij me gebleven.'

Later ging Truus ook kerkvieringen bezoeken. Eerst in zowel protestantse als katholieke kerken, maar het was vooral de katholieke kerk die haar trok. 'Die diensten maakten meer indruk op mij', zegt ze. Uiteindelijk besloot ze zelfs katholiek te worden. Dat kwam doordat ze Myriam ontmoette. 'Zij ging elke week trouw naar de katholieke kerk, waardoor ik ook vaker ging.'

In die tijd was Pater Ad Blommerde de pastoor van hun parochie, een Pater Marist. Door hem is Truus tijdens de Paaswake in 2000 gedoopt. In september 2000 vertrok Pater Ad Blommerde uit Enschede. Een paar jaar later kwam Pater Willy Weemaes (ook Pater Marist) naar Enschede en hij gaf een informatiecursus over Maristen. 'Daar hebben we aan deelgenomen. Toen in 2008, na onze tweede bedevaart naar Medjugorje, van hem de vraag kwam of we geen lekenmarist wilden worden, zijn we daarop ingegaan', zegt Myriam.

Ze noemen die stap een logisch gevolg van alles wat vooraf in hun leven gebeurd was en de rol die Maria daarin speelde. Met een viering in de kapel van het bejaardenhuis traden ze officieel toe tot de Maristenfamilie. Wat hen daarin aantrok, was het oog voor het menselijke. 'Een Pater Marist kwam eens bij ons langs en hij zei: "Bij de Maristen helpen we andere mensen met de bijbel in de hand, maar lukt dat niet, dan leggen we de bijbel even aan de kant." Iedereen wordt geholpen, ook als je géén christen bent en dat vinden we mooi', zegt Myriam

Toen ze eenmaal lekenmarist waren, begon voor hen een nieuwe zoektocht. Ze waren nu Marist, maar wat dat concreet inhield voor hun dagelijks leven, dat wisten ze nog niet goed. 'Langzaam werd dat duidelijker, al blijft het in beweging. Voor ons betekent Marist-zijn: aandachtig aanwezig zijn, proberen

afstand te nemen en niet zo op de voorgrond treden', zegt Truus. 'Dat is voor ons beiden best lastig, maar het is een uitdaging die we aan willen gaan.' De Maristenspiritualiteit is volgens hen meer dan het aannemen van een andere levenshouding. Het heeft ook te maken met hoe je andere mensen ziet en dat mensen altijd belangrijker zijn dan regels en afspraken.